

Bemærkninger til ændringsforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

I de seneste år er det verden over blevet mere og mere almindeligt at holde hunde, der ofte bliver betegnet som kamp- og muskelhunde. Som følge af, at det er blevet mere almindeligt at holde disse hunde som kæledyr, er der blevet sat fokus på disse hundes adfærd, når de befinder sig i det offentlige rum. Der har i andre lande været flere episoder, hvor kamp- og muskelhunde har forårsaget alvorlige skader på både dyr og mennesker. Der har været debat om disse hunde, som ofte har en tendens til lettere at blive aggressive og i værste fald angribe andre dyr eller mennesker, hvis de føler sig truet.

De hunde, der betegnes som kamp- og muskelhunde, er ofte racer, der er avlet til storvildtsjagt eller bevogtning af beboelse, fx er Dogo argentino avlet til at opspore vildsvin og bide sig fast, indtil jægeren når frem. Hundene er avlet til at være meget hårdføre og selvstændige, og de reagerer let aggressivt i forhold til fremmede hunde. Selv med ejere, der er gode og kompetente til at opdrage og håndtere deres hunde, er der større risiko for, at hundene angriber mennesker og dyr, end der er ved øvrige hunderacer.

I Grønland findes der også hunde, der bliver betegnet som kamp- og muskelhunde. Det formodes, at der p.t. er cirka 30 kamp- og muskelhunde eller krydsninger heraf i Grønland, hvoraf de fleste findes i Nuuk. Formålet med at indføre et forbud mod indførsel, avl og besiddelse af disse hunde er at undgå, at Grønland bliver et smuthul i forhold til andre landes forbud, forebyggelse af eventuelle skader på dyr og mennesker samt beskyttelse af borgerne, især børn mod disse potentielt farlige hunderacer. Derudover er formålet at forebygge, at der opstår situationer, hvor mennesker eller dyr bliver overfaldet af hunde.

Inatsisartutloven vil indeholde et absolut forbud mod kamp- og muskelhunde. Der findes tillige regler om hundehold til de kommunale hunde- og kattevedtægter, hvor kommunerne kan fastsætte yderligere regler.

2. Forslagets hovedindhold

De 13 hunderacer, som forbydes, er: Pitbull terrier, Tosa inu, Amerikansk staffordshire terrier, Fila brasileiro, Dogo argentino, Amerikansk bulldog, Boerboel, Kangal, Centralasiatisk ovtcharka, Kaukasisk ovtcharka, Sydrussisk ovtcharka, Tornjak og Sarplaninac. Det forbydes at indføre, avle og besidde disse 13 hunderacer. Forbuddet gælder også indførsel, avl og besiddelse af krydsninger, hvori en eller flere af de forbudte hunderacer indgår. I forbindelse med at forbuddet også omfatter besiddelse, er der i forslaget en bestemmelse om, hvordan ejere af hunde omfattet af forbuddet skal forholde sig, når forbuddet træder i kraft.

Forslaget indeholder tillige en bestemmelse om, at politiet kan forlange dokumentation for hundes race eller type, hvis der er tvivl om dette, og at hunden kan fjernes, hvis der ikke bliver fremvist tilstrækkelig dokumentation. Det er ejeren, som skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet. Hvis man senest den 1. januar 2012 har erhvervet en hund, som er omfattet af forbuddet, må man beholde den, men man må ikke overdrage eller avle på den.

3. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget kan medføre merarbejde til politiet, da det er politiet, der skal sikre at Inatsisartutloven overholdes. Ændringen forventes dog at blive minimal på grund af det begrænsede antal hunde, der er omfattet af forslaget.

4. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Forslagets miljø- og naturmæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

6. Forslagets administrative konsekvenser for borgere

Forslaget kan få konsekvenser for de borgere, som er i besiddelse af en hund eller en krydsning, hvori de nævnte hunderacer indgår. Overholdes forbuddet ikke, kan politiet fjerne hunden og anbringe den for ejerens regning. Aflives en hund som følge af overtrædelse, skal ejeren betale omkostningerne forbundet med aflivningen. Omkostningerne for en aflivning hos en dyrlæge er på 300 kr., hvilket må forventes at ændres i takt med den generelle prisudvikling.

7. Forslagets indflydelse på forholdet til Rigsfællesskabet og Selvstyret

Forslaget bidrager til, at der skabes ensartethed mellem Selvstyrets lovgivning og Rigsfællesskabets.

8. Høring af offentlige myndigheder, organisationer mv.

Forslaget har været i høring hos følgende:

Formandens Departement, Departementet for Boliger, Infrastruktur og Trafik, Departementet for Finanser, Departementet for Sundhed, Departementet for Familie, Kultur, Kirke og Ligestilling, Departementet for Uddannelse og Forskning, Departementet for Indenrigsanliggender, Natur og Miljø, Råstofdirektoratet, Rigsombudsmanden i Grønland, Politimesteren i Grønland, KANUKOKA, kommunerne KNAPK, KNQK, Dyrenes Venner i Grønland, Fødevarestyrelsen, Grønlands Landsret, Grønlands Arbejdsgiverforening og S.I.K.

Ændringsforslaget har grundet fejl i den grønlandske version af ændringsforslaget været i høring af to omgange. De høringsparter som har afgivet høringssvar begge gange er det seneste høringssvar medtaget i bemærkningerne.

Følgende har afgivet hørings svar i første høringsrunde:

Formandens Departement:

Ingen bemærkninger til forslaget

Departementet for Boliger, Infrastruktur og Trafik:

”Forslaget lægger op til, at der indsættes en ny § 12 b. Efter denne nye bestemmelses stk. 1, nr. 2 skal hunde føres i line og forsynes med mundkurv ” når de færdes i det offentlige rum”. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at dette er tilfældet, når hunden færdes på ”gader, veje, stier, pladser m.v. der er åbne for almindelig færdsel”. I bemærkningerne synes forståelsen af begrebet ”det offentlige rum” alene at relatere sig til arealer i byer og bygder, hvor der findes veje, stier, pladser m.v. Det forekommer derimod uvist, hvorvidt begrebet ligeledes inkluderer det åbne land, hvilket vil sige områder udenfor by- og bygdezone.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har ændret lovforslagets bemærkninger til § 12 b således, at det klart fremgår, hvad begrebet ”det offentlig rum” omfatter.

Departementet for Familie, Kultur, Kirke og Ligestilling:

Ingen bemærkninger til forslaget.

Departementet for Indenrigs anliggender, Natur og Miljø:

”Departementet for Indenrigs anliggender, Natur og Miljø bemærker at ændringsforslaget til lovens § 10, stk. 2. indeholder bestemmelser om at hunde, der har angrebet mennesker eller har ihjelbidt andre dyr, straks skal aflives. Det bør overvejes at indskrive i bemærkningerne, hvorvidt bestemmelsen omkring hunde, der har angrebet mennesker, også gælder for politihundes arbejde. Ligeledes bør det overvejes, hvorvidt man i lovens bemærkninger skulle tage stilling til om en lænket hund, der tager en fugl eller lemming, skal aflives – eller om det skal konkretiseres at bestemmelsen er møntet på større pattedyr.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har indarbejdet disse ændringer i bemærkningerne, hvor der er blevet præciseret, hvornår en hund skal aflives i henhold til § 10, stk. 2. Der er i bemærkningerne blevet beskrevet, hvordan situationen skal løses, hvis en politihund angriber et menneske.

”Departementet bemærker, at man kunne overveje at ændre lovens § 3 så der tages højde for kommunesammenlægningen.”

Der er i Inatsisartutlov nr. 28 af 18. november 2010 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold taget højde for kommunesammenlægningen.

”Det bemærkes at hvad der opfattes som værende ”det offentlige rum” kun tager stilling til færdsel indenfor by- og bygdezone. Departementet savner i bemærkningerne en stillingtagen til, hvad reglerne er for hunde, der færdes i det åbne land. Det foreslås, at det åbne land inkluderes i bemærkningerne eller at hundene som minimum skal forsynes med lukket mundkurv såfremt de færdes i det åbne land.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har ændret lovforslagets bemærkninger til § 12 b således, at det klart fremgår, hvad begrebet ”det offentlig rum” omfatter.

Departementet for Uddannelse og Forskning:
Ingen bemærkninger til forslaget.

Kommuneqarfik Sermersooq:

”Forslaget vurderes ikke at have nogle økonomiske eller administrative konsekvenser for Kommuneqarfik Sermersooq. På baggrund af det fremsendte kan vi oplyse, at kommunen ikke har nogen bemærkninger til forslaget.”

Qeqqata Kommunia:

”§ 10, stk. 2. Hunde som har angrebet mennesker eller har ihjelbidt andre dyr, skal straks aflives.” Denne formulering kan tolkes som om den også omfatter de tilfælde, hvor en tæve bider en anden tæves hvalpe ihjel. Det anses fra kommunens side, som normal adfærd hos i hvert fald den grønlandske slædehund. Og formodentlig også hos andre racer, at tæver ønsker at dræbe andre tævers hvalpe. Om det rent faktisk gør sig gældende for alle racer, må være veterinærfaglig viden. Det er velkendt her i landet, at selv meget tamme og blide tævehunde, gerne bider andre tævers hvalpe ihjel. De samme hunde kan sagtens være meget venligtsindede overfor andre hunde og mennesker. Det er således ikke noget, der blandt lokalbefolkningen, anses for at være et tegn på aggressivitet hos hunden. Kommunen ønsker at lovændringen formuleres sådan, at de ovennævnte tilfælde, hvor tæven bider andre hvalpe ihjel, ikke kan føre til krav om aflivning af hunden og ikke betragtes som hverken aggressivitet eller unormal adfærd. I øvrigt bifalder Qeqqata Kommunia ændringsforslaget og bakker op om dets vedtagelse dog med den anførte ændring af teksten.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har indarbejdet disse ændringer i ændringsforslagets bemærkninger således, at det er blevet præciseret, hvornår en hund skal aflives efter § 10, stk. 2.

KNQK:

KNQK ytrer et ønske om en særlig lov for den grønlandske slædehund, da både opdragelsen og funktionen adskiller sig fra andre hunde. De har ingen kommentarer til denne høring, men et ønske om en særskilt lov for slædehunde.

Da KNQK ikke har nogen kommentarer til denne høring, har Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug ikke foretaget nogen ændringer på baggrund af deres høringssvar.

Fødevarerstyrelsen i Danmark:

”Ifølge forslaget § 1, nr. 1, om ændring af lovens § 10, stk. 2 - 4, skal § 10, stk. 2 affattes: *"Hunde, som har angrebet mennesker eller har ihjelbidt andre dyr, skal straks aflives ved politiets foranstaltning for ejerens regning"*. I princippet betyder det, at hvis en hund tager en fugl eller kat, skal den straks aflives. Det kunne overvejes, i stedet at bruge en formulering parallelt til den danske lovændring (lov om ændring af lov om hunde mv., nr. 717 af 25. juni 2010), som affatter § 6, stk. 5, således: *"Hvis en hund ved et overfald har skambidt et menneske eller en anden hund, skal politidirektøren lade hunden aflive"*. De problemer, der især har været med "farlige hunde" i Danmark har typisk drejet sig om, at de var aggressive overfor mennesker og andre hunde.”

”I lovforslaget lyder teksten i § 12 a, stk. 6, sidste linje: *"...anses en hund kan være i strid med § 12, stk. 2"*. Man kunne overveje at formulere teksten som følger i stedet: *"...anses hunden for at være omfattet af forbuddet i § 12, stk. 2"*.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har indarbejdet disse ændringer, i det omfang det er fundet relevant.

Følgende har afgivet høringssvar i anden høeringsrunde:

Departementet for Sundhed:

” Departementet finder, at der er behov for en præcisering i bemærkningerne af hvad det indebærer, at ejeren – i henhold til § 12a, stk.3 om midlertidig fjernelse af hunden fra ejeren - *straks* ved politiets anmodning skal fremlægge tilstrækkelig dokumentation hundens race eller type. Det foreslås herunder præciseret, hvorvidt det ved brug af ordet *straks* forudsættes, at hundeejere til enhver tid skal medbringe dokumentation for hundens race eller type.

Med henblik på, at hindre omgåelse af lovgivning foreslår departementet, at ikrafttrædelsesbestemmelsens stk. 2, omfattet hunde, der er *indført* til Grønland efter Inatsisartutlovens ikrafttræden. Departementet finder, at den nuværende tekst, hvorefter forbuddet i § 12, stk. 2, alene omfatter hunde, der er *født* efter Inatsisartutlovens ikrafttræden giver mulighed for at indføre og avle på hunde født før den. 1. januar 2012, selvom disse er omfattet af de af forbuddet omfattede hunderacer.”

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug har indarbejdet disse ændringer i ændringsforslaget bestemmelser samt bemærkninger, således at det fremgår af bemærkninger, hvad der menes med ordet straks, og at forbuddet også gælder indførsel af

hunde født før 1. januar 2012, samt at der ikke må avles på hunde omfattet af forbuddet efter Inatsisartutlovens ikrafttræden.

Råstofdirektoratet:

Ingen bemærkninger til forslaget.

KANUKOKA:

KANUKOKA har videresendt ændringsforslaget til de fire kommuner. KANUKOKA meddeler, at de ikke har yderligere bemærkninger til ændringsforslaget.

Qaasuitsup Kommunia:

Ingen bemærkninger til forslaget.

Grønlands Arbejdsgiverorganisation (GA):

Ingen bemærkninger til forslaget.

Departementet for Finanser:

Departementet for Finanser har ikke fundet nogen anledning til at kommentere indholdet i høringsmaterialet.

SIK:

Ingen bemærkninger til forslaget.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen fastslår, at hunde, som har angrebet og derved skambidt mennesker eller andre dyr, aflives ved politiets foranstaltning, samt at aflivning af disse hunde sker uden erstatning for dyrets ejer. Dette betyder, at hvis en hund, lænket eller ej tager en fugl eller en gnaver f.eks. en mus skal den ikke aflives, da dette anses som en del af hundens naturlige adfærd. Det er en del af en hunhunds naturlige adfærd at bide andre hunhundes hvalpe, også så de dør af det. Hvis en hunhund bider andre hunhundes hvalpe med dødelig udgang, vil det være op til politiet, eventuelt i samråd med en dyrlæge, at fastslå, om der er tale om naturlig adfærd, eller hunden er aggressiv og dermed kan aflives. Politihunde som ved angreb, har skambidt mennesker eller andre dyr er undtaget, såfremt hændelsen har fundet sted i tjenesten. Dette forudsætter, at der er hjemmel til angrebet. En politihund som udenfor tjenesten angriber og skambider mennesker eller andre dyr er omfattet af § 10, stk. 2. Politiet forestår aflivningen, som sker for ejerens regning. Når hunden aflives, skal § 13 i dyreværnsloven samt § 17 i denne lov overholdes, hvori det fremgår, at dyret skal aflives så hurtigt og smertefrit som muligt.

Bestemmelsen indfører som noget nyt et forbud mod at afholde hundekampe. Omfanget af hundekampe i Grønland er ukendt og formodes at være nær ikke-eksisterende. Forbuddet hænger imidlertid sammen med forbuddet mod kamp- og muskelhunde, og den trend, som er opstået i udlandet, ikke blot mht. at eje disse hunde, men også med at bruge dem i hundekampe. Bestemmelsen kan derfor blive relevant i fremtiden.

Bestemmelsen fastslår 3 tilfælde, hvor retten til at beskæftige sig personligt med hunde ved foranstaltning kan frakendes for bestandigt eller for et nærmere fastsat tidsrum. Der skal ved frakendelsen tages stilling til, om dette skal være for bestandigt eller for et nærmere fastsat tidsrum. Der skal i denne vurdering tages hensyn til, under hvilke omstændigheder overtrædelsen er sket. Fx hvis ejerne har fremsat en trussel om angreb på andre dyr eller mennesker, uden at denne trussel har et reelt indhold. Politiet som anklagemyndighed skal iagttage det almindelige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Med udtrykket ”beskæftige sig personligt” menes, at personen ikke må eje, avle, besidde eller passe hunde.

Til nr. 2

Det er kun hundene på listen, som er omfattet af forbuddet. Det er forbudt at besidde, indføre eller avle på de hunderacer, som er omfattet af forbuddet. Forbuddet omfatter også erhvervsmæssig indførsel af de pågældende hunde i Grønland. Forbuddet mod besiddelse betyder også, at det er forbudt for privatpersoner, herunder turister, at medbringe de forbudte hunde under fx ferieophold i Grønland.

Forbuddet finder også anvendelse ved krydsninger, hvori de nævnte hunde indgår. Det er endvidere forbudt at besidde, indføre eller avle krydsninger, hvori en eller flere af de forbudte hunderacer indgår. Forbuddet mod besiddelse af krydsninger, hvori de nævnte hunde indgår, betyder også, at det er forbudt for privatpersoner, herunder turister, at medbringe hunde, som er krydsninger af de nævnte hunde under fx ferieophold i Grønland. Forbuddet omfatter også erhvervsmæssigt indførsel af krydsninger af de pågældende hunde i Grønland.

Ved krydsninger af kamp- og muskelhunde forstås, når mindst en af forældrene eller bedsteforældrene til den pågældende hund er kamp- og muskelhund.

Også hunde, der kun har en forfader, der er fjernere end en bedsteforælder, kan blive anset for at være en krydsning, der er omfattet af forbuddet. Ved vurderingen af, om en sådan hund skal anses for at være en krydsning, der er omfattet af forbuddet, kan indgå, om den pågældende hund udviser aggressiv adfærd eller anden adfærd, der må anses for at være udtryk for typisk for kamp- og muskelhunde, og som er potentiel farlig for dyr eller mennesker. Det kan ligeledes indgå i vurderingen, hvilke andre hunderacer den pågældende hund er en krydsning af. Således skal der mere til for at anse en hund krydset med typisk fredelige og familievenlige hunderacer for at være omfattet af forbuddet, end en hund krydset

med hunderacer, der kan have tendens til aggressivitet og selvstændighed, eller som er fremavlet til bevogtning eller jagt, uden at racen af denne grund er omfattet af forbuddet i denne Inatsisartutlov.

Det skal dog nævnes, at det ikke rent genetisk kan afgøres, hvordan en hund opfører sig fænotypisk, dvs. hvor meget genmateriale der skal være til stede fra en ane, som var kamp- og muskelhund, for at afkommet udviser kamp- og muskelhunde adfærd. Så i specifikke tilfælde, hvor den konkrete hund udviser den uønskede adfærd, også selv om det er helt tilbage til oldeforældrene, kan politiet skride ind.

Til nr. 3

Bestemmelsen supplerer den eksisterende bestemmelse om aflivning af bidske hunde i § 10, stk. 2. Hunde samt krydsninger på forbudslisten, der besiddes, indføres eller avles i strid med § 12, stk. 2., aflives imidlertid, selvom de ikke er bidske ved politiets foranstaltning og uden erstatning for dyrets ejer. Det er ejerne, der skal afholde udgifterne ved aflivningen. Når hunden aflives, skal § 13 i dyreværnsloven samt § 17 i denne lov overholdes, hvori det fremgår, at dyret skal aflives så hurtigt og smertefrit som muligt.

I tvivlsspørgsmål kan politiet stille krav om, at ejeren dokumenterer hundens race eller type. Det er således ejeren af hunden, der skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet.

Ejeren skal straks fremlægge dokumentation for hundens race eller type. Med ordet straks menes, at ejeren skal kunne fremvise dokumentationen i umiddelbar tilknytning til forespørgslen dvs. samme dag, som politiet anmoder om dette. Ejeren skal ikke til enhver tid medbringe dokumentation for hundens race eller type. Dog kan det være en fordel til enhver tid at medbringe dokumentation for hundens race eller type, hvis man er i besiddelse af en hund eller en krydsning omfattet af forbuddet.

Politiet skal dog i første omgang – fx på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra ejeren eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, før det kan kræves, at ejeren skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet.

Politiet kan altså ikke forlange dokumentation fra en ejer af en hund, når der ikke er nogen nærmere anledning til det, fx hvis hunden på ingen måde ser ud som en af de hunde, der er omfattet af forbuddet.

Der er ikke i Inatsisartutloven fastlagt krav til, hvilken dokumentation ejeren skal kunne fremlægge for at bevise hundens race.

Ejeren af en hund kan fx fremlægge en stambog vedrørende hunden, eller ejeren kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning, fx kennelejere.

Det er i dag ikke muligt ved hjælp af DNA-test eller for en dyrlæge præcist at bestemme en hunds race. Man bør derfor sikre sig fx en stamtavle, hvis man anskaffer sig en hund, der ligner en af de racer, der er omfattet af forbuddet. I den forbindelse er det naturligvis en forudsætning, at oplysningerne er korrekte.

Køber man en hund, der har udseendemæssige træk til fælles med en af de forbudte hunde, anbefales det, at man er særligt opmærksom på at få dokumentation for hundens race eller type.

Følgende hunde har visse udseendemæssige træk til fælles med en eller flere af de forbudte racer, og man bør ved anskaffelse af sådanne hunde være særligt opmærksom på at sikre sig dokumentation for hundens race:

Polski owczarek podhalanski

Cao fila de sao miguel

Dogue de bordeaux

Bullmastiff

Mastiff

Mastino napoletano

Cane corsa italiano

Staffordshire bullterrier

Dogo canario

Anatolsk hyrdehund

Iberisk dogge

Listen er ikke udtømmende.

Det er politiet, som egenhændigt eller efter henvendelse fra borgere, skal sikre, at lovgivningen overholdes. Den forslående forbudsordning bygger på et princip om, at det er ejeren, der i tilfælde af tvivl om, hvorvidt en hund tilhører én af de racer eller krydsninger heraf, som er omfattet af forbuddet, skal kunne bevise, at han eller hun ikke er i besiddelse af en hund, som er dækket af forbuddet.

Her lægges vægt på, at forbudsordningen må håndhæves på en smidig måde, således at der ikke bliver tale om en form for forfølgelse af hundeejere. Det forudsættes i den forbindelse, at ejerens forpligtelse til at dokumentere, at hunden ikke tilhører en af de forbudte racer, først vil blive aktualiseret, hvis politiet fx på baggrund af hundens udseende eller oplysninger om hunden, må formode med rimelighed, at hunden er omfattet af forbuddet.

Politiets fjernelse og varetægt af hunden, såfremt ejerne ikke kan fremlægge tilstrækkelig dokumentation, sker med hjemmel i Retsplejeloven for Grønland kap. 37.

Beslutter politiet, at hunden midlertidig skal fjernes og anbringes forsvarligt, fx i en pension, sker dette for ejerens regning. Den periode, der skal betales for, løber fra det tidspunkt, hvor politiet fjerner hunden grundet manglende dokumentation for hundens race, til ejeren har forelagt tilstrækkelig dokumentation for politiet.

Bestemmelsen sigter på de tilfælde, hvor der ikke er sammenfald mellem ejeren og besidderen på tidspunktet for politiets krav om dokumentation. Det er som udgangspunkt ejerens ansvar, at besidderen er i besiddelse af dokumentation for hundens race eller type. Der kan være tilfælde, hvor ejeren ikke har givet de relevante dokumenter til besidderen, og politiet har derfor mulighed for at fastsætte en frist for fremlæggelse af dokumentation. Fx kan ejeren være på ferie, på forretningsrejse eller være indlagt til hospitalsbehandling. Dette skal politiet have med i deres vurdering, når de fastsætter en rimelig frist. Fx hvis besidderen har oplysninger om, at ejeren er på ferie fra den 1. til 15. august, kan fristen ikke udløbe, før den 15. august, medmindre besidderen selv har mulighed for at fremskaffe den påkrævende dokumentation, fx har adgang til ejerens hjem eller har mulighed for at kontakte ejeren i dennes ferie.

Bestemmelsen fastslår, at hvis ejeren ikke fremlægger tilstrækkelig dokumentation for hundens race inden for den af politiet fastsatte frist, anses hunden for at være i strid med forbuddet og aflives for ejerens regning, jf. § 12 a, stk. 1.

Personer, som før den 1. januar 2012 har erhvervet en hund eller en krydsning, hvori hunde, som er omfattet af forbuddet, indgår, må beholde hunden, hvis følgende krav overholdes:

Når hunden befinder sig på gader, veje, stier, pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, skal hunden altid føres i en fast line/snor med en maksimal længde på 2 meter. I by- og bygdezone er det ikke et krav, at veje, stier, pladser mv. er asfalteret, før der er tale om, at hunden befinder sig i det offentlige rum. Kravet om, at hunden altid skal føres i en fast line/snor med en maksimal længe på 2 meter, finder også anvendelse i det åbne land, hvilket vil sige områder uden for by- og bygdezone.

Hunden skal, når den befinder sig i det offentlige rum, være forsynet med en forsvarlig, lukket mundkurv. Hunden må ikke overdrages, dvs. den må ikke sælges, gives bort mv. Personer, der ejer hunde, der er omfattet af forbuddet, kan lade andre passe hunden i forbindelse med ferie eller lignende, ligesom det kan overlades til andre at lufte hunden. Der skal være tale om en afgrænset tidsperiode. Hunden må ikke overlades i så lang tid, at der reelt er tale om en overdragelse. Er der fx tale om et udlandsophold, som strækker sig ud over almindelig ferie, vil der som udgangspunkt være tale om reel overdragelse, hvilket er i strid med § 12 b. Det er op til politiet i den konkrete sag at vurdere, at der er tale om overdragelse eller ej.

Når andre passer hunden, skal de i loven nævnte krav ligeledes overholdes.

Loven indeholder ikke mulighed for at dispensere fra forbuddet eller fra overgangsordningens krav om mundkurv, snor mv. Det er således ikke muligt for politiet eller Justitsministeriet at meddele tilladelse til besiddelse mv. af en forbudt hund, der ikke er omfattet af overgangsordningen, eller til, at hunde, der er omfattet af overgangsordningen, luftes uden snor eller mundkurv, eller at de overdrages.

Til nr. 4

Bestemmelsen fastslår, at overtrædes de nævnte bestemmelser, kan vedkommende blive idømt bøde. For overtrædelse forudsættes et bødeniveau i førstegangstilfælde på 1.500 kr. I andengangs- og tredjegangstilfælde forudsættes et bødeniveau på 2.000 kr. og 3.000 kr. Dog er bødeniveauet for overtrædelse af § 10, stk. 3, 10.000 kr. De forudsatte bødeniveauer er vejledende og kan af domstolene fraviges i op- eller nedadgående retning.

Til nr. 5

Bestemmelsen fastslår, at ved grov eller gentagende overtrædelse af de nævnte bestemmelser kan der idømmes forbud mod enhver form for hold af eller omgang med husdyr. Det skal ved vurderingen lægges vægt på, om vedkommende tidligere har fået frakendt retten til at beskæftige sig med dyr, om overtrædelsen har været med henblik på videresalg og profit, om vedkommende er i stand til at tøjle hundes farlige egenskaber, om vedkommende skaber frygt i sine omgivelser ved at besidde hunde, samt om vedkommende tidligere har fået aflivet en hund, og der er begrundet formodning for, at dette vil ske igen. Listen er ikke udtømmende, og der skal tages hensyn til sagens særlige omstændigheder og karakter.

Til nr. 6

Bestemmelsen skal sikre, at bøder udstedt med hjemmel i denne lov tilfalder Landskassen.

Til § 2

Det foreslås, at Inatsisartutloven træder i kraft den 1. januar 2012.

Forbuddet i § 12, stk. 2 omfatter hunde, der er indført til Grønland eller født efter Inatsisartutlovens ikrafttræden. Desuden må der efter Inatsisartutlovens ikrafttræden ikke avles på hunde omfattet af forbuddet i § 12, stk. 2.